

(Asia Times, 24.12.2012)

Баш као што се с времена на време враћам читању Хемингвејевих редака које толико волим, тако сам се недавно вратио и на разгледање неких снимака сука [\[1\]](#) у Алепу – једног од најнеобичнијих сукова Средњег Истока, које сам начинио пре доста година. Било ми је као да сам пребачен у прошлост; волео сам архитектуру тог сука, као и његове становнике и продавце. Пре неколико недеља, највећи његов део – тај живи, вековни пулс Алепа, запалили су и уништили “побуњеници” из такозване Слободне сиријске армије (Free Syrian Army - FSA).

У тој трагедији Сирије нема Хемингвејевог младог јунака, нема Роберта Џордана [\[2\]](#) који се у шпанском грађанском рату бори у интернационалним бригадама против фашиста. У сиријском грађанском рату, те интернационалне бригаде су састављене углавном од плаћеника, салафистичких цихадиста

[\[3\]](#)

, за које су карактеристични одрубљивање глава и подметање аутомобилских бомби. Уз њих – ту је и понеки Американац; углавном су то типови пиона класе високе технологије, који учествују у игри којом управљају похлепни пљачкаши из NATOGCC клуба (NATOGCC club) – Северноатлантског пакта и њихове арапске марионете из Савета заливске сарадње

[\[4\]](#)

Та трагедија траје. Држава Сирија, њен политички и војно-безбедности апарат ће настављати своје мини блиц-ратне операције, без обзирања на “колатералне штете”. На супротној страни, “побуњенички” команданти ће своје наде полагати у свој нови Врховни војни савет (Supreme Military Council) који ужива подршку Саудијаца и Катара.

Салафисти и салафисти-цихадисти из фронта ал-Нусра (al-Nusra Front) [\[5\]](#), ти фанатици право изашли из VII века, љубитељи одрубљивања глава и оперативци аутомобилских бомби – они нису ни били позвани. Па, најзад, и сам Вашингтон је фронт ал-Нусру жигосао као “терористичку организацију”.

Али, погледајте реакцију на то једног буце Муслиманске браће, заменика њиховог главног финансијског контролора, рођеног у Хами (Сирија), Мохамеда Фарука Тајфура (Mohammed Farouk Tayfour) – он је изјавио да је та одлука “пребрзо донета”. Слична је и реакција новог вође сиријске опозиције, Ахмеда Моаза ал-Катиба (Ahmed Moaz al-Khatib), на састанку групе “Пријатеља Сирије” (“Friends of Syria”) у Мароку: та одлука се мора “преиспитати”. Практично све гране сиријских “побуњеника” су јавно изразиле своју вечну љубав за трдокорну ал-Нусру.

Дакле, од свих тих ал-Нусриних фанатика који своје исламско-коректне браде крију под обичним мајицама са капуљачама, треба очекивати још много више “побуњеничких” напада на Дамаск – и то упркос томе што су већ два пута у владиним противфанзивама добили батине (прошлог јула, и прошлог месеца). Па, најзад, сва она издашна тренирања “побуњеника” од америчких, британских и јорданских специјалних снага – а да и не говоримо о супер-издашном лиферовану убиствених оружја из оних “драгуља” демократије око Персијског залива – ипак треба да покажу макар неке резултате. Узгред буди речено, фронт ал-Нусра под својом контролом држи неке делове разореног Алепа.

Владавина секташке мржње

А, ево и орвеловске, потпуно нове Националне коалиције сиријских револуционарних и опозиционих снага (National Coalition of Syrian Revolutionary and Opposition Forces) – копродукције Вашингтона и Дохе [6]. Упознајте тог новог шефа, истог онаквог као што је био и стари (вашљиви и гадни) шеф – Сиријски национални савет (Syrian National Council – SNC). Ради се само о реторици; једино што је “Националном савету” важно јесте да дође до новог убилачког оружја. Они воле ал-Нусру, упркос томе што је Вашингтон не воли.

Катар је изручио тоне оружја – “као лилихипе” (по речима једног америчког трговца

За ким сиријска звона звоне

Пише: Пепе Ескобар
четвртак, 27 децембар 2012 18:38

оружјем) – у Либију. Пентагон и Стејт департмент су се тек после оног шамара добијеног у Бенгазију [7] пробудили и схватили да наоружавање сиријских побуњеника може бити и пут ка новим шамарима. Превод: Катар ће ипак наставити да сипа тоне наоружања у Сирију. САД ће наставити да “командују из позадине”.

Очекујте још више грозних секташких масакара – као онај у Акрабу. Ево најпоузданије верзије догађаја до којих је вероватно дошло. Ово још једном доказује да је оно у чему НАТОГСС “побуњеници” побеђују, уствари победа у рату на Јутјубу (the YouTube war). Дакле, очекујте још више масовних, неуморних таласа спиновања и пропаганде – уз навијање корпоративних западних медија за сиријске “борце за слободу” – а то ће у засенак бацити онај џихад у Авганистану из 1980-их година.

Очекујте и још више искривљавања садржаја – као и у оном случају када је заменик министра спољних послова Русије Михаил Богданов рекао “Борбе ће постати још интензивније, и [Сирија] ће изгубити десетине хиљада, а можда и стотине хиљада цивила... Ако вам толика цена за уклањање председника изгледа прихватљива, шта ми можемо чинити? Ми, наравно, то сматрамо потпуно неприхватљивим”.

Према томе, Русија покушава да учини све да би спречила да до тога дође. А ако НАТОГСС “побуњеници” остваре своје претње да ће напасти на амбасаде Русије и Украјине у Дамаску, боље би им било да поткрешу своје браде и покушају да се сакрију од Спецназа – руских специјалних снага, које не знају за шалу.

Очекујте још више секташке мржње, као у случају сунитског шеика и звезде Ал-џазире, Јусуфа ал-Карадавија (Yusuf al-Qaradawi) који је са лакоћом изрекао фатву ([fatwa](#)), озакоњујући убиство милиона Сиријаца– уколико се ради о алавитима или шиитима.

Преовладаће секташка мржња на челу са Катаром, а за њим са Саудијцима са дубоким новчаницима и великим избором тврдокорних исламиста. Планирано је: рат против

шиита, против немуслимана, па чак и против умерених муслимана – не само у Сирији, него широм Средњег Истока.

Суочавање “патриота“ са “искандером“

Нова стратегија државне војске Сирије се своди на велико повлачење из забачене унутрашњости и база, уз концентрацију војних јединица у градовима и варошима.

Очекујте да ће општа стратегија NATOGCC клуба остати углавном као и до сада: приковати државну војску на што је могуће више тачака, деморализовати је и “подмазивати“ терен за могућу НАТО-интервенцију; при том су гласине о хемијском оружју и непрестано звоцање о некој “хуманитарној катастрофи“ делови свеобухватног “псај-опс“ (psy ops) [\[8\]](#) пакета.

Може сиријска државна војска да поседује тешко наоружање – али када је суочена са цунамијем плаћеника и салафистичких џихадиста које је у потпуности истренирао и наоружао NATOGCC- клуб, цела та ствар се може отегнути на више година, у стилу грађанског рата у Либану. Ово нас води до [њихове] следеће “најбоље“ опције: смрт [искрвављивање] државе Сирије услед хиљада, па и милиона резова.

Оно што је сигурно јесте да “коалиција вољних“ против Сирије неће имати никаквих проблема да дође до изражаја у тренутку када дође до финала. Вашингтон своје карте ставља на пост-Асадовски режим под вођством Муслиманске браће (МБ). Није чудо што краљевска јорданска радиостаница [подругљиво називана King Playstation] губи самоконтролу; он зна да ће у том случају МБ преузети власт и у Јордану, и он ће онда бити прогнан да вечито пазари у лондонском “Херодсу“.

Ти драгуљи демократије – оне средњевековне петро-монархије око Персијског залива такође губе самоконтролу – оне се популарности Муслиманске браће плаше као куге. Сиријски Курдистан – који је сада дефинитивно на путу потпуне аутономије, а на крају и свог ослобођења, чини да Анкара губи самоконтролу. А, при том – да и не говоримо о будућим изгледима да беспослени салафистички џихадисти весело и удобно угњеждени на турско-сиријској граници, у сваком тренутку буду спремни на амок [\[9\]](#).

За ким сиријска звона звоне

Пише: Пепе Ескобар
четвртак, 27 децембар 2012 18:38

Поред тога – ту је и комплексни однос Турске са Ираном. Техеран је већ више него јасно упозорио Анкару против НАТО ракетне одбране која тек што није постављена у Турској.

Ово треба да буде врхунац вести краја 2012. године. Представник за јавност Пентагона, Џорџ Литл (George Little), непоколебљиво је изјавио да “САД помажу Турску у њеним напорима да се одбрани.... [од Сирије].“

Дакле, слање 400 америчких војника у Турску - као посаде за две батерије “патриот“ ракета је са циљем да се Турска “одбрани од претњи из Сирије“.

Превод: Ово нема никакве везе са Турском. То је потпуно у вези са руским војницима у Сирији. Москва је Дамаску дала не само веома ефикасне надзвучне “искандер“ ракете земља-земља (које су практично имуне од ракетних одбрамбених система), него још и одбрамбени вишециљни ракетни систем земља-ваздух, Печора 2М – који је ноћна мора Пентагону, ако се Сирији икада наметне зона забране летења.

Добродошли на суочавање "патриота" са "искандером". Директно у линији те ватре видимо турског премијера Реџепа Тајипа Ердогана – огромног егоманијака нагризаног комплексом ниже вредности у односу на Европљане – а он је у овом НАТО великом плану остављен по страни...

Ахилова пета Турске (осим Курда) је и улога коју она сама себи уображава – да је енергетска раскрсница између Истока и Запада. Проблем је у томе да у погледу снабдевања енергијом Турска зависи како од Ирана, тако и од Русије – а сада се, што није ни мало мудро, својом муљавином политике према Сирији истовремено антагонизује са обема: и Русијом, и Ираном.

Све што чујем је суморно.

Како разрешити ову трагедију? Изгледа да нико не чује сиријског потпредседника Фарука Ал-Шара (Farouk Al-Sharaa). Он је у интервјуу либанском листу *Ал-Акбар* нагласио: „Претња ове кампање је да уништи Сирију, њену историју, цивилизацију, њен народ... како који дан пролази, решење се све више удаљава – како војно, тако и политички. Морамо се поставити тако да бранимо опстанак Сирије“.

Он нема „неки јасан одговор на питање какво би могло бити решење“. Али – има неке смернице:

Било какав договор, да ли започињањем разговора и договарања између арапских, регионалних, или страних престоница не може опстати без солидног сиријског темеља. Решење мора бити сиријско, али уз помоћ историјског договора – што укључује како главне регионалне државе, тако и чланове СБ УН. Ово решење мора укључити обустављање свих облика насиља и остварење националног јединства владе са главним и широким струјањима [у земљи]. То мора бити праћено решавањем осетљивих питања о животу људи и о њиховим легитимним захтевима.

То није оно што жели NATOGCC страна – јер и САД, Британија, Француска, Турска, Катар и Саудијска Арабија – све оне имају и сопствене различите планове. Оно што је NATOGCC рат већ постигао је, узгред буди речено, врло слично ономе у Ираку из 2003 године: он је комплетно и у парампарчад исцепао социјално ткиво Сирије.

То је прва фаза катастрофичног капитализма на делу: већ је припремљен терен за профитабилну "реконструкцију" Сирије – чим се у њој инсталира савитљива про-западна турбо-капиталистичка влада.

Али – паралелно, јавља се и на мистериозни начин деловање неке врсте контраудара: милиони Сиријаца који су у почетку подржавали идеју про-демократског покрета – од оних из пословних класа Дамаска, до трговчића из Алепа – сада су повећали и појачали темеље подршци владе, што је противудар језивим етничко-верским чисткама које врше “побуњеници“ из ал-Нусре и сличних.

Па ипак, са NATOGCC на једној, и Ираном-Русијом на другој страни, обични Сиријци немају куд. NATOGCC се неће ни пред чим зауставити – само да би у крви исклесао било какву сумњиву творевину – од неког про-америчког емирата до про-америчке “демократије“ на челу са Муслиманском браћом. Није тешко увидети за ким то звона у Сирији звоне: не звоне за тебе, као код Џона Дана [10], него означавају усуд, суморност, смрт и разарање.

Пепе Ескобар је аутор књига [Globalistan: How the Globalized World is Dissolving into Liquid War](#) (Nimble Books, 2007,) [Red Zone Blues: a snapshot of Baghdad during the surge](#) . Најно
вија му је
[Obama does Globalistan](#)
(Nimble Books, 2009)

Са енглеског: **Василије Клефтакис**

[1] (прим. В.К.) Арапска тржница – део града у коме су концентрисане радњице и тезге. Ту роба нема фиксне цене, него се споразуми о коначној цени постижу често бескрајним, гласним погађањем (скоро нека врста ритуала) између продаваца и купаца.

[2] (прим В.К.) Алузија на главног јунака Хемингвејевог романа из шпанског грађанског рата *За ким звона звоне* (1939 г.) .

[3] (прим. В.К.) Сажета, али за овај текст предугачка дефиниција: погледати Википедију: http://en.wikipedia.org/wiki/Salafist_jihadism . Треба знати да се на Балкану за такве најчешће употребљава термин “вехабије – вехабисти џихадисти“. При том треба правити и разлику између салафиста (који у принципу нису за насиље) и салафиста-џихадиста који баш јесу.

[4] (прим. В.К.): Терминологија која се у последње време све чешће користи од стране руских служби у идеолошком надгорњавању са Западом. Спој два термина: NATO (широко познат) и

GCC

(српском читаоцу мало познат). Тај други је званично (баш као што је и NATO званично само одбрамбена) организација за политичку, војну, безбедносну, медијску и економску сарадњу: “Савет сарадње арапских заливских држава“ (The Cooperation Council for the Arab States of the Gulf - GCC:

<http://www.gcc-sg.org/eng/index.html>

) и чине га 6 држава око Персијског залива: Бахреин, Катар, Кувајт, Оман, Саудијска Арабија и Уједињени Арапски Емирати). У публикацијама противника Запада, у вези са ситуацијом у Сирији се помиње углавном као NATO – GCC, али Ескобар то овом приликом спаја у неку врсту амалгама: NATOGCC.

[5] (прим. В.К.): Та организација се назива и Џабат ал-Нусра (“Присталице Фронта за победу народа Сирије) и описује се као наоружана побуњеничка сиријска групација - настала у јануару 2012. и као најгресивнији и најуспешнији део побуњеничких снага. Ужива новчану подршку Катара и Саудијске Арабије, док су је САД у децембру 2012. означиле као терористичку организацију.

[6] (прим. В.К.) Главни град Арапског емирата Катар.

[7] (прим. В.К.) Мисли се на напад на амерички конзулат у Бенгазију, уз убиство америчког амбасадора у Либији.

[8] (прим. В.К.) Важан део савремене војно-политичке стратегије – то су психолошке операције са циљем да се преносе (само) одабране информације и подаци (истинити, или не) како би се извршио жељени утицај на емоције, мотиве, објективно размишљање и држање групација становништа, организација и влада у корист оне стране која такве операције смишља и организује.

[9] (прим. В.К.) Право значење тог термина је психичка аберација: “малајско лудило“. Термин потиче од малајске речи “менгамук“: бесни и очајнички јуриш, при чему се чине ужасавајућа недела. Малајци су веровали да је узрочник амока зли дух тигра (ханту белиан) који улази у неког и изазива да овај почини та ужасна недела, па услед тог веровања – после амока нису кажњавали починиоца. Није јасно да ли Ескобар употребом овог термина жели да сугерише да би и Турци били склони да после евентуалног амока салафистичких џихадиста (над становницима Турске?), буду тако пуни обзира.

[10] (прим. В.К.) John Donne (1572-1631), најистакнутији енглески метафизички песник свог доба, који се, за разлику од песника-савременика, одликовао богатством језика и маштовитим метафорама.